

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115218588
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8115218588.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: H. Č., Y.. XX.XX.XXXX, E. R. A. XXXX/X, XXX XX I., právne zastúpeného JUDr. Jánom Garajom, MBA, advokátom, IČO: 43 341 993, so sídlom Hviezdoslavova 2, 058 01 Poprad, proti žalovanému: Eko Natura SK, s. r. o., IČO: 43 782 337, so sídlom Strojnícka 18, 080 06 Prešov, právne zastúpenému Mgr. Danielom Sopkom, advokátom, so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice - Staré Mesto, o zaplatenie 8.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 24C/37/2015-218 zo dňa 05. februára 2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom rozhodol takto:

„I. Žaloba sa zamieťa.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobca je povinný nahradiť trovy štátu Slovenskej republiky vo výške 245,28 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

2. 2.1 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu 13. júla 2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 8.000,- eur s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom 01. augusta 2010 zmluvu o pôžičke (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej požičal žalovanému 14.000,- eur, ktoré žalovanému riadne odovzdal, a ktoré mu mal žalovaný vrátiť najneskôr do 31. marca 2011, pričom táto pôžička bola bezúročná. Keďže žalovaný do dohodnutého termínu splatnosti neuhradil ani časť požičanej sumy, došlo na základe dohody zmluvných strán 31. marca 2011 k zmene obsahu zmluvy ohľadne termínu splatnosti pôžičky tak, že žalovaný mal pôžičku vrátiť do marca 2012. Túto zmenu obsahu zmluvy zmluvné strany zaznamenali na písomných vyhotoveniach zmluvy. Následne žalovaný vrátil žalobcovi časť pôžičky vo výške 6.000,- eur a súčasne sa zmluvné strany dohodli, že zostávajúcu časť pôžičky vo výške 8.000,- eur žalovaný vráti do marca 2014. Túto zmenu zmluvné strany taktiež zaznamenali na písomných vyhotoveniach zmluvy. Žalovaný zostávajúcu časť pôžičky žalobcovi nezaplatil ani do konca marca 2014. Keďže viaceré výzvy žalobcu na vrátenie dlžnej sumy ostali bezvýsledné a žalovaný svoj dlh neuhradil do 31. marca 2014, žalobca žiada, aby súd uložil žalovanému popri povinnosti uhradiť žalobcovi istinu vo výške 8.000,- eur aj povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne z dlžnej sumy 8.000 Eur od 01. apríla 2014 do zaplatenia.

2.2 Súd žalobe vyhovel platobným rozkazom, č. k. 24C/37/2015-10 z 09. septembra 2015, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor. V odpore žalovaný namietal, že ako podnikateľ vo svojom účtovníctve neevviduje žiadny záväzok voči žalobcovi, dokonca poprel aj vrátenie 6.000,- eur žalobcovi. Zmluva mala byť uzatvorená 01. augusta 2010, kedy bol konateľom žalovaného aj sám žalobca. Každý z konateľov mal samostatné podpisové právo a vlastnú pečiatku. Žalovaný nemá žiadnu vedomosť o existencii uvedenej pôžičky. Pečiatka, ktorou je opatrená zmluva nie je tou pečiatkou, ktorou disponoval žalovaný a taktiež ani jeden z podpisov na zmluve nie je podpisom konateľa X. R.č.č. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

2.3 Na zistený skutkový stav súd aplikoval ustanovenie § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník.

2.4 Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a zamietol ju. Žalobca v konaní použil prostriedky procesného útoku, ktorými nepreukázal, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy a k reálnemu odovzdaniu peňazí. Predložil len samotnú zmluvu, pričom zo samotnej formulácie v zmluve nie je možné vyvodiť bez ďalšieho záver, že došlo k skutočného odovzdaniu žalovanej sumy. Žalovaný v spore úspešne použil prostriedky procesnej obrany, ktorými sa spochybnila pravosť podpisu žalovaného na zmluve aj reálne odovzdanie peňazí. Záznam o odovzdaní peňazí sa nenachádza v účtovníctve žalovaného, neexistujú záznamy o bankových prevodoch, prípadne príjmový pokladničný doklad. Žalobca navyše v zmluve o prevode obchodného podielu prehlásil, že titulom prevodu obchodného podielu do budúca nemá proti K. Z. žiadne pohľadávky alebo záväzky a ich vzťahy sú urovnané. Z tejto formulácie súd usudzuje, že žalovaný nemá žiadne záväzky voči žalobcovi, keďže nadobúdateľke obchodného podielu K. Z. patrí 100% obchodný podiel spoločnosti žalovaného.

2.5 Po citácii ustanovenia § 255 ods. 1 a ustanovenia § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.6 Po citácii ustanovenia § 260 CSP a ustanovenia § 58 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), súd rozhodol o náhrade trov štátu analogicky podľa ustanovenia § 58 CMP, nakoľko Civilný sporový poriadok priamo rozhodovanie o trovách štátu neupravuje. Keďže žalovaný bol zaviazaný nahradiť trovy konania štátu, Slovenskej republiky, ktorá nie je stranou sporu vo výške 245,28 eur z dôvodu, že znalečné vo výške 345,28 eur bolo vyplatené znalcovi PhDr. Ivanovi Grajciarovi 18. decembra 2017 a z preddavku žalobcu bolo na znalecké dokazovanie vyplatených 100,- eur, v spore neúspešnému žalobcovi ostáva nahradiť Slovenskej republiky ešte 245,28 eur.

3. Proti tomuto rozsudku, v celom rozsahu, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces žalobca konštatoval, že nakoľko nebol vopred upovedomený o skutočnosti, že súd aj napriek odročeniu pojednávania za účelom výsluchu znalca tento dôkaz nevykonal a na tomto odročenom pojednávaní aj rozhodol, domnieva sa, že tým porušil jeho legitímne právo na vykonanie tohto dôkazu, právo na prípravu na pojednávanie, keďže nevedel, že tento dôkaz vykonaný nebude, ako aj právo na legitímne očakávanie, že súd bezdôvodne nezmení svoje rozhodnutie vykonať tento dôkaz, pre ktorý dokonca odročil pojednávanie. K námietke, že bolo rozhodnuté na základe skutkového stavu, ktorý nevychádzal z dôkazov zabezpečených a vykonaných počas konania zdôraznil, že súd podoprel napadnutý rozsudok o dôkazy, ktoré žiadna zo sporových strán nenavrhol vykonať, a ktoré navyše ani neboli v priebehu konania oboznámené. Čo sa týka nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku žalobca podotkol, že súd sa nevysporiadal s dôvodným podozrením, že ustanovený znalec vychádzal z účelovo pozmenených podpisov X. R. a so skutočnosťou, že sporná zmluva bola taktiež vlastnoručne vypísaná rukou a písmom menovaného, v dôsledku čoho jeho tvrdenie o fiktívnosti zmluvy nie je pravdivé, ale účelové. Popritom poukázal na skutočnosť, že súd sa bezdôvodne stotožnil s obranou žalovaného, aj napriek tomu, že z jeho tvrdení a ním predložených dôkazov vyplýva, že žalovaný mal množstvo pôžičiek, ktoré účelovo neboli zaúčtované, teda preukázateľné zaúčtovanie pôžičky je podľa neho pre posúdenie existencie pôžičky irelevantné a navyše pravdepodobne iba náhodou opomenul, že vzťahy medzi zmluvnými stranami vzťahujúce sa k zmluve o prevode obchodného podielu a k zmluve o pôžičke sú diametrálne odlišné a vystupujú v nich dva rozdielne subjekty. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Tunajší súd vyzval 12. novembra 2019 žalobcu, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia tejto výzvy predložil odvolaciemu súdu rovnopis dôkazu doručeného tunajšiemu súdu 24. októbra 2019. Žalobca doručil súdu rovnopis dôkazu podaním z 25. novembra 2019, ktorý následne doručil rovnopis dôkazu žalovanému.

5. Žalovaný sa vyjadril k dôkazu podaním z 15. januára 2020, v ktorom predovšetkým poukázal na skutočnosť, že v časti účel znaleckého posudku je uvedené, že súkromný znalecký posudok bol vypracovaný a bude slúžiť ako dôkaz v súdnych konaniach vedených na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17C/106/2015, 24C/27/2015, 25Csp/18/2017 a 28C/106/2015, teda spisová značka prejednávanej veci tam uvedená nie je. Popritom žalovaný zopakoval podstatné argumenty, ktoré prezentoval v priebehu konania na súde prvej inštancie.

6. K tomuto vyjadreniu sa vyjadril žalobca podaním zo 14. februára 2020, v ktorom tvrdil, že pokiaľ žalovaný už pri uzatváraní zmluvy so žalobcom mal v úmysle tohto oboštieť a vrátenie požičanej sumy nezrealizovať, je predsa logické konanie žalovaného, ktorý s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou z nekalých pohnútok túto svoju povinnosť zaevidovať zmluvu vo svojom účtovníctve nesplnil. Súčasne zdôraznil, že takáto „prax“ bola u žalovaného bežná, dôkazom čoho je pôžička poskytnutá žalovanému pani G. vo výške 180.000,- eur, ktorá taktiež nebola zaevidovaná v účtovníctve žalovaného.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

11. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobca si uplatňuje nárok na zaplatenie 8.000,- eur s príslušenstvom na základe toho, že ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom 01. augusta 2010 zmluvu, na základe ktorej požičal žalovanému 14.000,- eur, z ktorých mu žalovaný nevrátil 8.000,- eur.

12. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 657 Občianskeho zákonníka upravuje zmluvu o pôžičke, ktorá je asynalagmatickou zmluvou, čo je dané predovšetkým jej reálnym charakterom. Dlžníkovi vyplýva povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a veriteľovi vyplýva povinnosť tieto veci prevziať. Povinnosť veriteľa odovzdať predmet pôžičky a povinnosť dlžníka predmet pôžičky prevziať zo zmluvy o pôžičke neplynie, pretože zmluva vznikne až uskutočnením reálneho odovzdania a prijatia. Dlžník a veriteľ teda nie sú navzájom v synalagmatickom postavení. Preto ak došlo len k dohode zmluvných strán o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, ale k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo, nemožno sa s úspechom domáhať, aby veriteľ plnil z titulu zmluvy o pôžičke, pretože zmluva nevznikla (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 238/2010).

13. K odvolacej námietke žalobcu o porušení práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že uznesením vyhláseným na pojednávaní 21. marca 2017 súd prvej inštancie síce odročil pojednávanie na 19. septembra 2017 za účelom doplnenia dokazovania vypočutím znalca PhDr. Dušana Grajciara, avšak toto pojednávanie bolo zo zdravotných dôvodov zákonnej sudkyne, po oznámení tejto skutočnosti sporovým stranám a ich zástupcom deň vopred, uznesením vyhláseným na pojednávaní 19. septembra 2017 odročené na neurčito. Ďalšie pojednávanie v tejto veci sa uskutočnilo 5. februára 2018, pričom zo zápisnice z tohto pojednávania založenej v spise vôbec nevyplýva, že by žalobca namietal skutočnosti ohľadom nevyvypočutia menovaného znalca, preto odvolací súd považuje túto jeho námietku za nedôvodnú.

14. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd podoprel napadnutý rozsudok o dôkazy, ktoré žiadna zo sporových strán nenavrhol vykonať, a ktoré navyše ani neboli v priebehu konania oboznámené odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 186 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutočnosti známe súdu z jeho činnosti sa nedokazujú. Zároveň však zdôrazňuje, že aj v prípade takýchto skutočností je potrebné, aby súd účastníkom uviedol, že túto skutočnosť bude považovať za preukázanú bez toho, aby o nej vykonal dokazovanie, a účastníci sa môžu k tejto skutočnosti vyjadriť, prípadne ju vyvrátiť. V danej veci však nebolo potrebné, aby sa žalobca vyjadril k vyjadreniu znalca PhDr. Dušana Grajciara prednesenému na pojednávaní 15. januára 2018 vo veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 28C/106/2015, pretože jeho obsahom bolo len konštatovanie znalca o skutočnostiach uvedených v znaleckom posudku, ku ktorému sa žalobca už skôr vyjadril, preto odvolací súd považuje aj túto námietku za nedôvodnú.

15. Čo sa týka odvolacej námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/218/2010 z 23. novembra 2010, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I.ÚS 188/06 z 08. júna 2006).

16. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením

pravidiel formálnej logiky. Z odvolania žalobcu však žiadne nesprávne skutkové zistenie nevyplýva, preto sa odvolací súd touto námietkou žalobcu bližšie nezaoberal.

17. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z odvolania žalobcu však žiadne nesprávne právne posúdenie veci nevyplýva, preto sa odvolací súd touto námietkou žalobcu bližšie nezaoberal.

18. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku, o zamietnutí žaloby, tak zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania a výrok o povinnosti žalobcu nahradíť trovy štátu Slovenskej republiky.

19. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalovaný úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % a zároveň žalobca v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).